ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Yıl 10, sayı 3 (111)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mart 1983

Çevik güçlere geçit yok! Amerikan Merkez komutanlığını ve cuntayı durdurun!

"Kapıkulu" partiler

Toptancı basında, yasaklı politika pazarında bir curcunadır aldı, yürüdü. Piyasaya sürülen, çıkarılacak "Partiler Yasası"dır. Tartışmalar, "eleştirmeler", öneriler gırla gidiyor. Ve de, "demokrasiye dönüş gevezeliğiyle kamuoyunun, halkın gözüne kül serpiliyor.

Bu hara-güra arasında kimi gerçekler de ortaya çıkmadı değil. En başta, hazırlanan tasarı gerici, koyu antidemokratik. Parası olanlar, mültimilyonerler parti kurabilecekler. TKP yasaklı, demokratik hakları, ulusal çıkarları, barışı savunan ilerici, yurtsever partiler engelleniyor.

Gerici partiler kurmak için üstenciler piyasada boy göstermeye başladı. Bayar, kurmaylığını hemen donatıverdi, İstanbul'da, Çiftehavuzlar'daki evinde. Sükan, Feyzioğlu, Özal, Ulusu, AP'lisi, DP'lisi güreşe soyunuyor. Kurulmak istenen partilerin nitelikleri de, sınıfsal içerikleri de, aralarındaki çelişkiler de, adları da ortaya dökülmeye başladı. Bunlar, "ortacı", "tutucu liberal", "kurulu düzenci" olacaklar.

Cunta, kendi kontrolu altında böylesi türden, tekellerin, işbirlikçilerin, Amerikancı, NATO yanlısı olanların parti kurmalarını planlıyor.

Reagan'lar da onlara öğüt veriyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin ideologları da "akıl". Ulusu hükümetinin bakanları da bu işe çoktan gönüllü. Turizm bakanı, kestirmeden söyledi: "Böyle bir parti kur derlerse, ona gir derlerse yaparım" dedi. Görülüyor, "kapıkulu" partilerin eli kulağında.

Ne ki, daha bu partiler kurulmadan, çekişmeler de aldı yürüdü. Yeniçeri ocaklarındakine benzer "kazan kaldırmalar" da olabilir diye cunta parti tartışmalarını yasakladı. Cunta dayanmak istediği çevrelere de artık güvenmiyor. Onun yalıtlanma süreci ilerliyor.

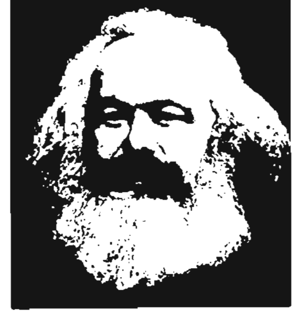
TKP, bu gerici askersel diktatörlüğe karşı savaşı yığınlara özümsetmek zorundadır. "Kapıkulu" partiler sökmeyecektir!

Karl Marks'ın (5 Mayıs 1818-14 Mart 1883) ölümünün 100. ve doğumunun 165. yıldönümünde Marksizm-Leninizm:

TEK CANLI ÖĞRETİ

"Komünistler işçi sınıfının dolaysız önde duran amaç ve çıkarlarına ulaşılması için savaşım verirler, ama aynı zamanda, o andaki harekette, hareketin geleceğini temsil ederler."

Karl Marks, Friedrich Engels
Komünist Partisi Manifestosu

Türkiye komünist ve işçi hareketi, tüm ilerici insanlıkla birlikte, bilimsel sosyalizmin kurucusu Karl Marks'ın 100. ölüm ve 165. doğum yıldönümünü büyük bir coşkuyla karşılıyor.

Marks, Engels ile birlikte Komünist Partisinin Manifestosunu bundan 135 yıl önce kaleme aldı. Bununla işçi hareketine, tarihsel misyonunu yerine getirmede şaşmaz bir program sundu. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü o zamandan bu yana eşi görülmedik bir utku yolu izliyor.

Utku yolu

İşçi sınıfının ilk komünist partisinin, 1847'deki "Komünistler Birliği" nin 300-400 üyesi vardı. Bugün dünyada yaklaşık 100 komünist partisi var. Bunların üye sayısı 77 milyonu aşıyor.

Sosyalist ülkelerde, yüzmilyonlarca emekçi, Marks, Engels ve Lenin'in idelerinin yol göstericiliğinde, kapi-

▶Arkası 7. sayfada

Cuntanın manevrasını boşa çıkartalım

●N. GÜREL

İstanbul'da, sıkıyönetim mahkemesinde, 18 yurtsever, "TKP'nin çağrısına uyarak, Anayasaya Hayır kampanyası yürüttükleri" gerekçesiyle yargılanıyor. Ne ki, cuntanın attığı her adım, yalnızca, Anayasaya Hayır kampanyasını yürüten yurtseverleri doğruluyor.

Cuntanın "demokrasiye geçiş"manevrasının içyüzü her gün daha açık ortaya çıkıyor. "Takvim"in yürümesiyle baskıların azalacağını, kimi demokratik hakların elde edilebileceğini umanlar, bir kere daha aldandıklarını görüyorlar.

MSP ve Köy-Koop yöneticileri ağır hapis cezalarına mahkum ediliyor, üniversitelerde bilim ve gerçek adına ne kalmışsa kökü kazınıyor, gazeteler kapatılıyor, yeni bir sansürcü basın yasası, DGM yasası hazırlanıyor. Polis çevik kuvvetleri kuruluyor. İdamlar aralıksız sürüyor. Cunta, "demokrasiye geçiş" sözlerini ciddiye alacak herkesin karşısında süngüyü sıkı tutuyor.

Cuntanın en küçük bir demokratik hakka bile karşı olduğunun tek kanıtı, durmak bilmeyen baskılar değil. Siyasal partiler yasa taslağı, cuntanın, gerici, sağcı da olsa, partilerin kendisinden bağımsız olmasına izin verme yanlısı olmadığını apaçık gösterdi. Yasa taslağı, barışı, demokrasiyi, halkın çıkarlarını savunacak partileri yasaklıyor. Antikomünist gerekçelerle, yalnız TKP'nin değil, tüm sol akımların, CHP'nin, yurtsever Kemalistlerin, MSP'nin kendi programlarıyla ortaya çıkıp, özgür politik çalışma yürütmesi yasaklanıyor. Böylesi akımların cuntanın anayasası çerçevesinde kuracakları partiler olursa, bunlar bile, seçim yasasıyla ve Evren'e bağlı başsavcılık ve Anayasa Mahkemesince engellenmek, sürekli tehdit altında tutulmak isteniyor.

Cuntanın amacı, şimdi, kendisine bağlı, gerici, sağcı bir parti oluşturmak, süngü yoluyla buna seçimleri "kazandırtmak" ve böylece "demokrasiye geçiş" manevrasını tamamlamaktır. Cuntacı generaller, ABD yönetiminin her gün bir yenisi

▶Arkası 6. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Yerel propaganda-ajitasyon üzerine

Yerel ajitasyon, propaganda çalışması giderek canlanıyor. Bildiri, pul türünden çalışmalar, kısa broşürler ve yerel gazeteler yayınıyla yeni bir aşamaya yükseliyor. Bu gelişmenin anlamı şudur: TKP ve İlerici Gençliğin örgütü, eşi görülmedik baskılara karşın, yığınların arasındaki çalışmayı daha etkinlikle sürdürme çizgisini izliyor, bunun araçlarını yaratıyor. Bu çizgi, 1981 ve 1982 MK Plenumlarının temellendirdiği, sekterliğin aşılması çizgisidir. Daha şimdiden görülüyor ki, sekterliğin aşılması, son derece ağır ve o ölçüde devrimci görevleri cesaretle omuzlamayı gerektiriyor. İçi boş "solcu" gevezeliğin söz planındaki "coşkunluk uyandıran" aldatıcı etkisi, artık yerini, basılan her sayfayı işçi sınıfına, emekçilere, gençlere iletmenin, onları somut sorunlar çevresinde eyleme çekmenin gerçek coşkunluğuna bırakıyor. Biz, şimdiden, yerel örgütlerimizin propagandacılarını, muhabirlerini ve dağıtım görevlilerini gösterişsiz, ama derin devrimci çabalarından ötürü kutluyoruz.

Partililik ilkesi temelinde

Yerel örgütlerimizin ajitasyon-propaganda materyellerinde dikkati çeken başlıca özellik, sarsılmaz partililiktir. Bu yayınlar, kendilerini "yerelcilik" denilen zararlı eğilime karşı başarıyla koruyorlar. Partinin yurt çapındaki genel ajitasyonundan kıl payı şaşmıyor, böylece "artizanlığa karşı" parti çizgisini kıskançlıkla uyguluyorlar. TKP'de, MK'nin tam yönetiminde, Merkez Organının kolu durumunda olmayan, bağımsız, "özerk", tepeden tırnağa yerelci bir basına yer yoktur, olamaz. Eski sosyaldemokrat partilere özgü olan bu sözüm ona "özgür basın" aldatmacasının karşısında yer alan leninci yeni tipten basın anlayışını, yerel örgütlerimiz çok iyi kavrıyorlar. Parti disiplinini ve ulusal çapta partinin taktik ve eylem birliğini güvence altına alan partililik ilkesine bu sıkı bağlılık, yerel ajitasyon-propaganda çalışmamızın en övülecek ve en fazla desteklenecek olan özelliğidir.

Yerel olgulara dayanalım

Bunların yanısıra, yerel propagandamızın çok önemli bir zayıf yanı da vardır. İşin daha başında olduğumuz düşünülürse, kimi yanlışları doğal karşılamak gerekebilir. Ne ki, yerel ajitasyon-propaganda çalışmalarında varolan, sözünü edeceğimiz zayıflık, onun varlık nedeniyle çelişkilidir. O nedenle, zaman yitirilmeden, bu çelişki doğru bir biçimde çözülmelidir.

Burada söz konusu olan, partinin merkezi ajitasyon-propagandasını,yerel koşullara uygun bir biçimde yeniden üretmedeki eksikliktir. Kuşkusuz, yerel ajitasyon bulunduğu ilin, yada kesimin (örneğin gençlik) somut sorunlarına yönelmeye çalışıyor. Ne ki, bu şimdilik gereken düzeye ulaşmıyor. Ağırlık Atılım ve Radyo yayınlarından aktarmalarda oluyor. (Bu türden aktarmalar zorunludur ve mutlaka yapılmalıdır, ama bununla yetinmemek koşuluyla).

Yerel basın kime seslendiğini iyi bilmelidir. Ancak böylelikle nasıl sesleneceğini kavrayabilir. Açıktır ki, gençliğe, ya da İstanbul, İzmir kentleri işçilerine Atılım gibi seslenilmemelidir. Atılım'da olmayan yerel özelliklerden, olaylardan, gelişmelerden yola çıkılmalı ve Atılım'ın çizgisi bu temelde yığınlara iletilmelidir. (Örneğin Atılım, günün en önemli sorunu olan savaş mı- barış mı sorunuyla bağlı olarak, "Çevik Güçlere karşı sesimizi yükseltelim!" diye çağrıda bulundu. Peki ama nasıl? Belli ki, bu yöndeki bir eylem, ancak belli bir yerde ve ancak o yerin somut koşullarına göre örgütlenebilir. Burada yerel örgütün çağrısı, belgileri, stili, o koşulları dikkate almalıdır). Yerel organ, Atılım'ı kopya etmemeli, onu serbest bir biçimde yinelemeli ve ona yerel olguları, eylem ve çalışma hedeflerini eklemelidir. Yerel organ, örneğin kendi alanının bir sorununa eğilirken (bu onun özgül görevidir), Atılım' ın, yani TKP'nin söz konusu kesimin çıkarlarını savunduğunu da kanıtlamalıdır (Bu da yerel organın genel politik görevidir).

Yerel basın, parti politikasını canlı pratik içinde doğrulayan, onun geliştirilmesine katkıda bulunan güçlü bir etken olmalıdır.

Yerel basınımızın güçlenmesi, parti için yaşamı daha da canlandıracak, derin gizlilikte çoğu zaman başarılamayan deney değiş tokuşunu (gizliliği bozmadan) sağlayacaktır.

Yerel basında her satır, yığınlara gitmek için, partiyi güçlendirmek için!..

ATILIM

Yeni bir güçle

Değerli yoldaşlar,

Savaşım kentimizde 12 Eylül devirmesinden sonra da sürüyor. Saldırılarda yoğun yaralar aldık. Çalışmalarda aksamalar oldu. Ne ki bugün bunları konuşmuyoruz, çıkardığımız derslerle, yeni bir güçle ileri adımlar atıyoruz.

Haziran 1982'de, 15-16 Haziran şanlı direnişinin yıldönümünü kutladık, bayrağı yükselttik. İstanbul Metris askeri cezaevindeki tutuklularla dayanışma gösterdik, oradaki baskıları protesto ettik. DİSK yöneticileriyle, barış savaşçılarıyla dayanışmada, cuntanın işçi, halk ve barış düşmanı yüzü teşhir edildi. Onun Amerikancı, NATO' cu, silahlanma ve savaş yanlısı, antisovyet tutumu sergilendi. 1 Eylül dünya barış günü bildirileri, pulları kentimiz sokaklarını süsledi. Kentimizin kurtuluşu gününde gerçek ulusal bağımsızlığın NATO'ya, ikili kölelik anlaşmalarına karşı savaşmakla sağlanacağını söyledik. TKP'nin 1920'lerden gelen savaşımını anlattık.

"Cunta'nın Anayasasına Hayır!" kampanyasında binlerce pul, bildiri atıldı, dağıtıldı. Posta mektupları, telefon görüşmeleri gerçekleştirildi. TKP MK Bildirisi dağıtıldı. Bayram kartları gönderildi. Kişi kişi konuşuldu. Cuntanın başı Evren'in oy almak için yapacağı gezi ve toplantıyı protesto bildirisi çıkartıldı. İşçilere, aydınlara, esnafa bildiriler dağıtıldı, yerel sorunlar ele alındı.

Bu çalışmalar sonrası, polis-asker halkı çoraplarına kadar arıyor. Onlar hem komünistleri bulmak, işkenceye çekmek, zindanlara atmak, hem de halkın gerçeklere yanaşmamasını, komünistlerle bağlanmamasını istiyorlardı. Yerel gerici bir gazete "TKP'nin eylemlerini" baş sayfada örneklerle veriyor, yalan ve iğrenç iftira kampanyaları açıyordu. Onlarca ilerici, yurtsever, komünist gözaltına alındı, işkenceden geçirildi.

TKP örgütleri halkın her sorununu

▶Arkası 3. sayfada

TUDEH'le, İran halkıyla dayanışmaya!

İran'da kardeş TUDEH Partisi'nin Birinci Sekreteri Nurettin Kiyanuri yoldaş ve çok sayıda parti yönetici ve üyesi tutuklandı. Tutuklamadan bu yana iki hafta geçti. TUDEH yöneticileri uydurma ve kanıtsız suçlamalarla karşı karşıyadırlar.

İran'da TUDEH'e yönelik saldırı, İran devrimini antiemperyalist doğrultudan çekmek, bu devrimi boğmak için hazırlanan yeni bir Amerikan komplosunun başlangıcıdır. Reagan yönetimi, İran'da içinde 19 Yakındoğu ülkesini askersel eylem kapsamına alan ve 200 bin kişilik Çevik Güçleri bu amaçla kullanmayı öngören yeni saldırgan plânını geçtiğimiz Ocak başında yürürlüğe koydu. İran devriminin baş düşmanı Amerikan emperyalizmidir. Bu yöndeki çabaların yoğunlaştığı bir dönemde bu tutuklamaların olması, İran devrimine zarar veriyor.

TUDEH, baştan beri İran'daki devrime büyük katkılarda bulundu, halkın çıkarları doğrultusunda özverili bir savaşım yürüttü. TUDEH, uluslararası ilerici, barış güçlerinin İran devrimiyle dayanışma göstermesinde büyük rol oynadı. İran işçi sınıfının ve emekçilerinin bu şanlı partisine yönelen her saldırı doğrudan İran devrimini hedef alıyor.

TUDEH'e yöneltilen kaba antisovyetik, sözde "casusluk" türü suçlamaların iç yüzünü Türkiyeli komünistler ve yurtsever güçler çok iyi biliyorlar. Ülkemizde bu tür karaçalmaların amacı, her zaman emperyalizmin ve gericiliğin saldırılarını haklı göstermek, özellikle Türkiye ile Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler arasındaki ilişkileri baltalamak olmuştur. TUDEH'e yönelik suçlamaların amacı açıktır. Eylemlerini aktifleştiren SAVAK artıkları ve CİA ajanları, bu suçlamalarla, İran'ı en güvenilir bağlaşıklarından yalıtlamak, emperyalizm karşısında zayıflatmak istiyorlar.

Kiyanuri yoldaşın ve öteki İran'lı devrimcilerin tutuklunması, ülkemizde, İran devriminin dostları arasında derin bir öfke yarattı.Buna karşılık, bu tutuklamalar ülkemizde kimden destek görüyor? Bunlar, doğallıkla İran devriminin dostları değildir. Ülkemizdeki gerici askersel yönetimin halka karşı işlediği tüm suçlara ortak olan gerici, emperyalizm yanlısı basın, TUDEH yöneticilerinin tutuklanması olayında, İran devriminin gerilemesini görüyor ve sevincini gizlemiyor.

Bugün Türkiye'deki askersel yönetimin İran'a karşı iki yüzlü tutumu herkesçe biliniyor. Bu yönetim, Şah'la birlikte, Türkiye'nin CENTO içinde, İslâm ülkeleri halklarına karşı Amerikan emperyalizminin jandarmalığını yaptığı günlere yeniden dönme hevesini taşıyor. İsrail ve gerici Arap rejimleriyle Türkiye'yi yeni bir askersel blokta dolaylı ya da dolaysız birleştirme çabaları bu kanıyı doğruluyor. Tüm bu çabalar, ABD'nin İran'da yitirdiği konumlarını geri alma amacıyla da bağlıdır.

TUDEH'e karşı tutuklamaları destekleyen çevreler, topraklarımızdan Amerikan Çevik Güçlerinin yararlanmasını onaylayanlardan, bunun için onbir genişletilmiş hava üssü kuranlardan başkaları değildir. Türkiye Komünist Partisi, İran'a, Basra körfezine karşı saldırıda Türk ordusunu kullanma plânlarını sürekli açığa vuruyor.

Dahası, antikomünist kampanyadan sevinç duyanların desteklediği askersel gerici yönetim, ülkemizin doğusunda, Şah artığı, SAVAK ajanı karşıdevrimcilerin üslenmesine izin verdi. İran devrimini baltalama amaçlı eylemlerinde bunlara olanak sağladı.

Biz, Türkiyeli komünistler, İran devrimini antiemperyalist doğrultuda sürdürmek isteyen güçlerin, bu durumu, gerçekleri serinkanlılıkla değerlendireceklerine inanmak istiyoruz. TUDEH'le kardeşçe bağlarla bağlı olan TKP, Türkiye topraklarından İran devrimine yönelik saldırıları tüm gücüyle göğüsleyecektir. TUDEH'le, İran halkıyla dayanışma, ülkemizdeki tüm yurtsever güçler için vazgeçilmez görevdir. TKP, Kiyanuri yoldaşın ve öteki TUDEH yönetici ve üyelerinin serbest bırakılmasını istiyor.

22 Şubat 1983 TKP MK

YAŞAYAN SOSYALİZM

Gaz-boru hattı

Sovyetler Birliği'nin Batı Sibirya bölgesinden Batı Avrupa ülkelerine doğal gaz sağlayacak olan boru hattının yapımı başarıyla sürüyor. 4500 kilometrelik hattın 3000 kilometrelik kesiminde boruların döşenmesi tamamlandı.

Sovyetler Birliği'nin Batı Avrupa ülkeleriyle 1981'de imzaladığı, uluslararası ticaret ilişkileri tarihindeki bu en büyük anlaşma gereğince, Sovyetler Birliği 1984 yılından başlayarak 25 yıl boyunca Batı Avrupa ülkelerine yılda 40 milyar metreküb doğal gaz sağlamayı (FAC'ne 10,5, Fransa'ya 8, İtalya'ya 8 milyar metreküb, geri kalanı da Avusturya, Belçika, İsviçre ve Hollanda'ya), Batı Avrupa ülkeleri de doğal gaz boru hattının kurulmasını finanse etmeyi, çelik borular, gaz pompaları donatımları ve kuruculukta kullanılacak diğer kimi araçlar sağlamayı yükümlendiler.

1982'de, doğal gaz boru hattının yapımı hızla ilerlemeye başladığı zaman, dünyada gerginliği artırma peşindeki ABD yönetimi, yapımı engellemek için ekonomik yaptırımlara başvurdu, kimi donatımların Sovyetler Birliği'ne verilmesini yasakladı. Ama Sovyet emekçileri çok kısa bir sürede, ABD'nin satımını yasakladığı bu aygıt ve donatımların daha sağlam ve daha modernlerini ürettiler. ABD yönetimi umduğunu bulamadı.

Bu yıl sonunda yapımının tamamlanmasıyla, dünyanın doğal gaz zenginliklerinin üçte birine sahip olan ve yılda 490 milyar metreküb gibi rekor düzeyde doğal gaz üreten Sovyetler Birliği, tüm engellemelere karşın yükümlülüğünü yerine getirecek, 1984 yılı başında Batı Avrupa ülkelerine ve bu arada bazı sosyalist ülkelere doğal gaz vermeye başlayacaktır.

Tarihte eşi görülmedik uzunlukta olan ve 150 kilometresi sürekli donmuş topraklar bölgesinden, 700 kilometresi bataklıklardan, 2500 kilometresi dağlık bölgelerden geçen, 490 demiryolu ve anayol ile kesişen ve 500 nehir ve kanal altından geçen, "Hürriyet" gazetesinin bile, dünyanın sekizinci harikası olarak nitelediği bu gaz boru hattı, Sovyet emekçilerinin özverili çalışmalarıyla ilerliyor. Öteki sosyalist ülkeler, özellikle Demokratik Alman Cumhuriyeti, Çekoslavakya ve Macaristan emekçileri de yapıma katılıyor. Hat, yalnızca iki karşıt sistem arasında bir barış ve yumuşama kanalı olarak değil, aynı zamanda sosyalist ekonomik bütünleşmenin bir anıtı olarak da yükseliyor.

Yeni bir güçle

▶Başı 2. sayfada

ele alıyor, bunu cuntaya, Amerikan emperyalizmine karşı savaşımla birleştiriyor. Yaralarını bu süreçte sarıyorlar.

Kentimizde TKP örgütleri şimdi hayat pahalılığına, zamlara, baskılara karşı yeni çalışmalar örgütlüyorlar. Gerici anayasanın yürütülmesini kolaylaştırmaya yönelik yasalara, iş ve sendikalar yasasına, DGM ve Olağanüstü Hal Yasalarına,Partiler ve Seçim yasalarına karşı halkı uyarıyorlar. Barış için savaşımı öne alıyorlar.Parti içi eğitim çalışmasını yürütüyorlar.

Böylece, onlar savaşarak aynı zamanda duranlara, çalışmalara "amaçsız" diye bakanlara, herşeyin kendiliğinden düzeleceğini sananlara da ders veriyorlar.

...... Parti Örgütü

LENİN KÖŞESİ

Merkez organ-yerel basın ilişkisi üzerine

Lenin, RSDİP Merkez Organı Proletari'nin yazı kurulu adına yerel örgütlere gönderdiği bir mektupta,1905 yılı koşullarında sorunu şöyle ele alıyor:

"Yoldaşlar, dikkatinizi, merkez organı ile yerel basın arasında ajitasyon alanında bir işbirliği olanağına çekmek istiyoruz. Merkez organına sık sık hareketten yalıtlanmış olduğu, popüler olmadığı vb. yolunda suçlamalar yapılıyor. Bu savlar elbette bir parça gerçek taşıyor. Ve biz, bu kritik dönemde uzaktan yürüttüğümüz çalışmamızın ne denli yetersiz olduğunu çok iyi biliyoruz. Ne ki bizim yalıtlanmışlığımız, kısmen, merkez organı ile yerel sosyaldemokratların YIĞINI arasındaki ender ve düzensiz ilişkilere ve bunlar arasındaki yetersiz işbirliğine de bağlıdır. Kuşkusuz biz size çok az yardım ediyoruz. Ne ki, siz de bize çok az yardım ediyorsunuz. Şimdi biz sizin dikkatinizi bu eksikliklerin BİRİNİN giderilmesine yöneltmek istiyoruz.

"Yerel parti yetkilileri ajitasyonda merkez organını yeterince değerlendirmiyorlar. Merkez organı geç ve gerekenden az sayıda ellerine geçiyor. Bu nedenle: 1) yerel basında merkez organının makale ve notlarını daha sık aynen basmak; 2) yerel basında merkez organının popüler belgilerini (ve makalelerini) daha sık değerlendirmek ve serbestçe yeniden yayınlamak (Bunları tamamlayabilirsiniz, değiştirebilirsiniz, kısaltabilirsiniz vb. Çünkü siz yakından neye ihtiyaç olduğunu daha iyi görebilirsiniz ve partinin tüm yayınları tüm partinin ortak malıdır); 3) merkez organının adını, kendi sürekli gazetemiz FİKRİNİ, kendi ideolojik merkez makamımız düşüncesini, her zaman buraya başvurma, yönelme olanağı vb. düşüncesini yığınlar arasında popülerleştirmek için, yerel basında merkez organına daha sık ATIFTA BULUNMAK gerekiyor. Yerel gazetelerde, aynı görüşün "Proletari"nin şu ya da bu makalesinde, ya da benzer haberlerin onun şu ya da bu yazısında yeraldığına işaret etmek için, her fırsatta çaba göstermek gerekiyor. Yığınların merkez organımız aracılığıyla bilgilendirilmesi ve tüm etki alanımızın genişletilmesi için bu son derece önemlidir.

"Yerel komiteler birçok kez kendilerine uygun gördükleri makaleleri alıp bastılar. Ama şimdi... BÜTÜNSEL, AYNI belgiler son derece önemlidir. Gazetelerde, görüş ve belgileri yalnızca aynen basarak değil, bunları SERBESTÇE YİNELİYEREK, yerel koşullara uygun biçimde geliştirerek ya da değiştirerek vb., yerel ajitasyonda, merkez organını çokyanlı değerlendirmek için çaba göstermek gerekiyor. Aramızda gerçek bir işbirliği, görüş değiş tokuşu yapabilmek için, belgilerimizi düzeltmeyi sağlamak için ve işçi yığınlarına bizim sürekli bir parti merkez organına sahip olduğumuzu gösterebilmemiz için bu son derece önemlidir...

Proletari Redaksiyonu"

("Toplu Yapıtlar" Alm. cilt 9, s. 283)

8 Mart ve görev

●Işık YENİCE

Cuntanın siyasi partiler yasası, partilerin kadın kolları kurmasını neden yasakladı? CİA'nın sendikal kollarından AAFLI neden 12 Eylül'den bu yana ülkemizde kadın işçileri "bilinçlendirmeye" böylesine özel çaba gösteriyor? Neden ekonomik terörün uygulayıcısı Ulusu, kendini sık sık, kadınlara hedef şaşırtma amacını taşıyan "çağrı"larda bulunmak zorunda hissediyor? Cuntanın koğuşturduğu, zindana attığı ilerici, demokratların arasında böylesine çok kadının, genç kızın bulunması neyi gösteriyor?Cuntanın, sivil rejime geçiş hazırlığı sırasında İKD Genel Başkanı Beria Onger'i ve Genel Sekreteri Zülal Kılıç'ı yurttaşlıktan atmağa yeltenmesi barışsever, ilerici, demokrat tüm kadınlara bir gözdağı değil mi?

Ülkemizin geniş emekçi kadın yığınlarının taşıdığı barışsever, ilerici potansiyel onları korkutuyor. Dünya da kadınların barış ve demokrasi savaşımında artan etkinliği ve savaşkanlığı korkularını daha da artırıyor.

ABD'de Reagan'ı tehdit eden en etkin güçlerden birisi, savaşa, silahlanmaya ve kemer sıkmaya karşı olan geniş kadın yığınlarıdır. İngiltere'de Bayan Thatcher, yeni füze rampalarının önüne geçilmez duvar ören kadınların yiğit direnişini bir türlü kıramıyor. Arjantin'de askersel diktatörlüğün hiç bir baskısı, yasağı ve zorbalığı, kayıp eş ve evlatlarının hesabını soran "çılgın anaların" her perşembe günü başkentin meydanında gösteri yapmasını önleyemedi. Şili'de faşist diktatörlüğe karşı ilk yığınsal gösteriyi 8 Mart'ta kadınlar yapmıştı. İşgal altındaki Lübnan'da İsrail işgalcilerine karşı ilk yığınsal gösterileri yine kadınlar yaptı. Kadınlar Avrupa'da yükselen barış hareketinin en yığınsal güçlerinden birisi.

Bugün ülkemizde, bilinç düzeyi ne olursa olsun, geniş kadın yığınları analık içgüdüsüyle savaşın, savaş kışkırtıcılığının, idamların, işkencelerin, zorbalığın doğal düşmanıdır. Cuntanın ekonomik terörünün acısını, çilesini en çok ve derinden duyan emekçi kadın yığınlarıdır. Ama bu gerçekler geniş emekçi kadın yığınlarının, savaş tehlikesine, gerici zorba rejime karşı kendiliğinden harekete geçeceği anlamına gelmez. Unutmayalım ki, cunta, "Sovyet askersel tehdidi" masalıyla, terör korkusuyla, terörü önlemek gerekçesiyle, kadın yığınlarının savaşa ve zorbalığa karşı bu içgüdüsel, doğal tepkisini kendi amaçları için kullanıyor.

Cuntanın oyununu bozmak geniş kadın yığınlarına halkımızın başında sallanan en büyük terör tehlikesini, savaş, nükleer yokolma tehlikesini göstermekle olanaklıdır. Kadınların bu tehlikeyi, onu cuntanın Amerikancı politikasının ve kemerleri sıkma pahasına alınan yeni silahların arttırdığını anlamalarını sağlamak gerekiyor. Bu herkesten önce komünistlerin ertelenmez görevidir. "Savaş tehlikesini arttıran yeni üsler, havaalanları, savaş uçakları yerine fabrika, konut, hastahane", "tüm komşularımızla dostluk" vb. istemlerini geniş kadın yığınlarına maletmek, barış ve demokrasi savaşımını yükseltmek demektir.

Eşi, evladı, kardeşi kovuşturma, işkence altında,zindanda olan kadınlar, bugüne kadar cuntanın saldırısına karşı, ilerici, demokrat yakınlarına direngenlikle sahip çıktıklarını gösterdiler. Bu yiğit, özverili kadınlarla maddi ve moral dayanışmayı güçlendirmek, onların genel politik af hareketine omuz vermek için, komünistler çalışmalıyız.

Geniş kadın yığınlarını bilinçlendirme ve harekete geçirmekte legal, yarılegal, varolan her olanak yaratıcılıkla zorlanmalı,kullanılmalı ve böylesi yeni olanaklar yaratılmaya çalışılmalıdır. Açık sendikalar, kadın örgütleri, çeşitli meslek örgütleri, legal basın ve yayın, sanat, kültür, eğitim, sağlık etkinliklerini yeterince kullanıp kullanmadığımızı gözden geçirmek gerekiyor.

Gözümüzü kadınların işyerlerinde, mahallede, dost-arkadaş çevrelerinde kendiliğinden, doğal örgütlenme ve biraraya gelme biçimlerine çevirmeliyiz. Ev toplantıları, düğünler, mevlitler, toplu geziler, kadınların hiç bir zorbalık rejiminde dağıtılamayan doğal örgütlenme ve biraraya gelme araçları değil mi? Yeter ki biz onlardan birisi olarak buralara katılalım. Onların duygu ve düşüncelerini,emekçi ve kadın olarak yakıcı sorunlarını iyi anlayalım. En yakıcı sorunlarını, analık iç güdüsünü, teröre ve savaşa karşı tepkiyi, silahlanmaya ve savaşa karşı, barış ve demokrasi için davranmak gereğini açıklamakta kullanabilelim. En yakıcı sorunları için yapabi-

▶Arkası 6. sayfada

Serüvenlere yuvarlanmamızı kim önleyecek?

●Mehmet YAVUZ

ABD ile SİA uyarınca Uyum Belgesinin imzalanmasından bu yana, cunta yönetimi ABD'nin harpçi politikasına gittikçe daha sıkı bağlanıyor. Türkiye'de Amerikan Çevik Kuvvetlerine yeni üslerin yapımı, AWACS casusluk ve B—52 bombardıman uçakları için havaalanlarının genişletilmesi sürüyor. Kimisi bitti. ABD Türkiye'ye askersel yardımı iki katına çıkartmaya hazırlanıyor. Yeni açığa çıkan 22 Mart 1982 günlü gizli Pentagon planı, Türk askersel birliklerinin de, Amerikan Çevik Kuvvetlerine yardımcı olarak kullanılacağını gösteriyor. Türkiye, emperyalizmin Yakın Doğu'daki petrol çıkarlarını korumakta sıçrama üssü olarak donatılıyor. Aynı zamanda, Türkiye'den komşu sosyalist ülkelere karşı bir dinleme üssü ve bir NATO köprübaşı olarak daha fazla yararlanılmak isteniyor

Evren, en son, Ağrı'da Kurtcebe-Noyan 83 tatbikatında, 70 yıl öncesinden söz ederek, "Bizi düşmansiz anlayın Çarlık Rusya'sı- değil, soğuk yendi" dedi. Emperyalizmin kuyruğunda Türkiye'yi serüvenlere sokan Enver'lerin mirasına sahip çıktı. Ama işi daha da ileri götürüp, "bugünkü donatımımızla artık yenilmeyiz" dedi. Sovyet sınırında savaş kışkırtıcılığı yaptı. Üstelik nükleer bir savaşın pek hava koşullarına bağlı olmadığını da unutturmaya çalışıp, "Sovyet tehdidi" yalanının kendi gözlerini bile nasıl köreltti̇ğini gösterdi. Böylece Evren, Enver Paşalara sahip çıkarak, Sovyet düşmanlığını Amerikan donatımına dayanıp körükleyerek, ne denli "Atatürkçü" olduğunu bir kez daha gösterdi.

Türkiye'yi yönetenlerin bu politikası, emperyalist savaş kışkırtıcılarının pek hoşuna gidiyor. NATO'nun Amerikalı komutanı Rogers, "Evren doğru yolda yürüyor, ben de onun gibi Atatürkçüyüm" diyor. FAC'nin Reagan yönetimine en bağlı politikacısı Strauss, Türkmen'e "Türkiye Sovyetlerin Akdeniz'e inmesini engelleyen tek ülkedir" dedi. Cunta yönetimi Türk dış politikasını o duruma soktu ki, emperyalist politikacılar artık Türkiye'yi yönetenleri, bir muz cumhuriyeti generalini kandırır edalarla kabaca pohpohlamaktan çekinmiyorlar!

NATO'nun son olarak aldığı, barış hareketine karşı propagandayı artırma kararı boyalı basında derhal uygulanmaya başlandı. S. Orkunt, Varşove Antlaşması devletlerinin barış önerilerine "içi boş propaganda" diyerek, bu önerilerin reddedilmesini istiyor. Cuntadan, Batı Avrupa'ya yeni ABD roketlerinin yerleştirilmesini daha aktif desteklemesini isteyen M. Toker, Sovyetler Birliği'nin, komünist partilerinin ve tüm barış güçlerinin politikasına "bozguncu barışçılık" diye saldırıyor. Doğrudur, bu politika Reagan yönetiminin ve suç ortaklarının işlerini habire bozuyor!

Tüm bunlar tek bir şeyi gösteriyor: Reagan yönetiminin Türkiye üzerindeki oyunları ve cuntanın ona gittikçe daha fazla bağlanması, ülkemizi hızla tehlikeli serüvenlere doğru sürüklüyor.

Uzun yıllardır ABD'nin hesaplarında Türkiye, Yunanistan'la birlikte Sovyetler Birliği'ne karşı bir ileri karakol olmakla ve İsrail saldırganlığına yardım etmekle görevlidir. Günümüzde artık Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki üsler ABD'nin Körfez bölgesinde kendi yürüteceği operasyonlar için de önemli bir geri destektir. Ve Reagan yönetimi bu üsleri̇ni elde tutabilmek için herşeyi yapmaktadır. Türkiye'deki koyu Amerikancı cuntaya dayanarak, Yunanistan'daki yabancı üslerden arınma, NATO'yla bağları gevşetme eğilimlerini zayıflatmaya çalışmaktadır. En son olarak ABD Temsilciler Meclisi Dışişleri Komisyonu başkanı Zablocki, Yunanistan'daki 4 üssün Türkiye'ye taşınabileceğini söyledi. Yunanistan'ı, Türk ordusu karşısında zayıf bırakmakla tehdit etti. Kuşkusuz Türkiye'de ABD'ye yeni üs vermeye ve her türlü serüvene bu kadar açık bir cunta olmasa, ABD Yunanistan yönetimine bu yönden baskı yapma olanağını bulamazdı. Aynı şekilde, ABD emperyalizmi, Türkiye ile Yunanistan arasındaki anlaşmazlıkları, Ege adaları, karasuları, kıta sahanlığı, hava sahası gibi sorunları, Kıbrıs sorununu sürekli körükleyerek "böl ve yönet" taktiği uyguluyor. Bu sorunların harlanması, içeride gerici cuntanın işine de yarıyor.

Reagan yönetiminin bu harpçi oyunlarını ülkemiz ulusal bağımsızlık ve demokrasi güçleri, barış istemlerini öne çıkararak bozabilirler. Barış için, Reagan yönetiminin politikasına karşı savaşım tüm cunta karşıtı güçlerin görevidir. Ülkede demokrasiyi yok eden cuntanın sırtı Reagan yönetimine dayalıdır. Buna karşılık cunta onun harpçi politikasına destek olmaktadır. Barış için savaşım, tüm ulusal bağımsızlık güçlerinin görevidir. Cunta, Reagan yönetiminin saldırgan politikasına araç oldukça, ülkemiz bağımsızlığını daha da yitirmekte, öte yandan nükleer bir savaşta kül olma tehlikesi de artmaktadır. Ülkemizde barışçı isteklerin yükselmesi, ulusal bağımsızlık ve demokrasi hareketlerini güçlendirecektir. Bu da, tüm barış, ulusal bağımsızlık ve demokrasi güçlerinin, cuntanın Varşova Antlaşması devletlerinin barışçı önerilerini küllendirmesine izin vermemeleriyle olanaklıdır. Yeni ABD üslerine karşı çıkmakla olanaklıdır. Sovyetler Birliği'nin Akdeniz ve Orta Doğuyla ilgili, Bulgaristan'ın Balkanların atom silahlarından arındırılması önerilerine olumlu yanaşılmasını istemekle ola-

▶Arkası 7. sayfada

Mustafa Suphi'nin 100. yılı kutlanıyor

Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu ve ilk Genel Başkanı Mustafa Suphi'nin 100. doğum yıldönümü yurtiçinde ve yurtdışında kutlanıyor. Parti örgütleri özel anma toplantıları düzenliyorlar. Yurtdışında bu önemli yıldönümü yığınsal toplantılarla değerlendiriliyor. Suphi'nin savaşımını geniş yığınlara tanıtabilmek için, broşürler, bildiriler dağıtılıyor.

Anma toplantılarında yapılan konuşmalarda, Mustafa Suphi'nin yaşamı, düşünce ve eylemleri, Türkiye halkının güncel savaşımlarıyla bağlanıyor. Komünistler, önlerindeki ağır görevleri yerine getirmede, partimizin tarihsel deneyimlerine dayanıyorlar. Suphi ve öteki parti kurucularından bugüne uzanan, komünist önderlerin işçi sınıfına ve proletarya enternasyonalizmine bağlılık çizgisi onları güçlü kılıyor.

"Mustafa Suphi'nin 100. Doğum Yılı Nedeniyle Düzenlenen Toplantıda TKP Merkez Komitesi Adına Yapılan Konuşma" metni, tüm parti örgütlerine, Mustafa Suphi'nin düşünce ve eyleminin, günümüzün en önemli sorunlarına yaklaşım açısından taşıdığı önemi ele almada, yol gösterici bir belgedir. Bu belge, Mustafa Suphi'nin kurduğu partinin Marksizm-Leninizmle olan kopmaz bağını, Suphi yoldaşın hangi koşullarda, nasıl bir ortamda, nerelerden geçerek Marksizm-Leninizme ulaştığını, o zamandan bu yana dünyamızda yer alan değişiklikleri, günümüzün en temel iç ve dış sorunlarını, TKP'nin bu sorunların çözümüne nasıl yaklaştığını ele alıyor.

Öte yandan partimizin kurucusu Mustafa Suphi'nin savaşımı 100. yılda, kardeş partilerin bilim adamlarının çalışmalarına konu oluyor. Sovyetler Birliği'nde yayınlanan "Asya ve Afrika Halkları" dergisinin 5-82 numaralı sayısında Mustafa Suphi üzerine V. A. Vodnöv imzalı bir araştırma yazısı yayınlandı. "Mustafa Suphi'nin Politik Eyleminin Başlangıcı" başlıklı bu yazıda, Suphi'nin 1913'e kadar olan politik yaşamı inceleniyor. Onun sürekli ileriye doğru yönelen bir düşünce ve eylem çizgisi izlediği gösteriliyor. Yüreği halkın, anayurdun çıkarları için çarpan Suphi'nin, daha sonra, Bolşeviklerle karşılaştığında, işçi sınıfının ideolojisini benimsemeye Türkiye'deki daha önceki savaşımlarıyla ve düşünsel gelişmesiyle hazırlandığı, Vodnöv'ün araştırmasında belgeleriyle ortaya konuyor.

Cuntanın manevrasını...

▶Başı 1. sayfada
ortaya çıkan barış düşmanı planlarını onayladıkları için diken üzerinde oturuyorlar. Ekonomik bunalımın biraz bile olsun hafiflememiş olması, hızla derinleşen sosyal bunalım onları korkutuyor. Evren ile seçimi "kazanacak" parti arasında ortaya çıkacak en küçük bir çelişkinin bile, militarist-polis devletinde büyük bir gedik olacağını iyi biliyorlar.

Cunta bu nedenle "Atatürkçülük" savlarını iyice unutup, AP benzeri açık gerici, sağcı bir parti oluşturmaya sıvanıyor. Bu durum, ister istemez cuntacı generallerle AP başları arasındaki çelişkileri keskinleştiriyor. "Kurulu düzen"in partisinin dizginlerini kimin ele alacağı konusunda kavga sertleşiyor. Çatışmanın sonucunu, elbette "kurulu düzenin" sahipleri, ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri belirleyecektir.

Ne ki, bu çatışmada, kimi gerçekler de ister istemez ortaya seriliyor. "Yankı" dergisinin de vurguladığı gibi, "12 Eylül'e başından beri destek olan ve yapılanlara ciddi bir itirazda bulunmayan çevreler" içinde yer alan gerici "Yeni Forum" dergisi, cuntacı generallere şöyle sesleniyor: "Bu kritik noktada rejime askeri bir görüntü vererek, Türkiye'de demokrasinin gerçek bir demokrasi olmayıp, göstermelik bir göz boyama olduğunu durmadan iddia eden komünist propagandaya hakkı olmayan bir inandırıcılık kazandırılmış olacaktır".

Gerici güçler antikomünizm silahını böyle birbirlerine karşı da kullanıyorlar. Ama bununla, istemeden, TKP'nin gerçekleri dile getirdiğini de itiraf etmiş oluyorlar.

Oyun nasıl bozulur?

Milyonlarca emekçi, sendikalar ve toplu sözleşme yasa taslaklarında cuntanın halk düşmanı amaçlarını daha iyi gördü. Taslak, cuntanın, tıpkı siyasal partiler yasasında olduğu gibi, göstermelik, sıkı devlet denetimi altında, güçsüz, kendi içinde parçalı, dengesiz, sendikal demokrasiye yabancı örgütler oluşturmak istediğini ortaya koydu. İşçi sınıfının elinden grev silahının alınmak istenmesi, özgür toplu sözleşme hakkının yok edilmesi, sendikaların politik haklarının ortadan kaldırılması, tüm bunlar TİSK yönetiminin alkışlarıyla karşılandı.

İşçi sınıfının üzerindeki baskı ve sömürünün önümüzdeki dönemde daha da artacağının, böylesine çıplak gözler önüne serilmesi karşısında, cuntayla işbirliği ve uzlaşmadan yana olan gerici Türk-İş başkanı Yılmaz bile: "İşçi sorunu çözülmeden rejim sorunu çözülemez" demek zorunda kaldı. Ve Türk-İş yönetim kurulunun eski yasaları savunmasını önleyemedi.

Gerçekten de cuntanın artan baskılarına, yeni yasa taslaklarına karşı tüm halkta büyük bir tepki vardır. Halk demokrasiye gerçekten geçilmesini istiyor. Cuntanın demokrasiye geçmek, halkı söz sahibi yapmak gibi bir amacı olmadığı bugün daha açık ortaya çıkıyor.

"Yankı" başyazarı, bu gerçekleri görenlere, "alınmakta olan önlemler - le ortaya çıkmakta olan demokrasi ceketinin Türkiye'nin bünyesine ilerde çok dar geleceği kanısında olabilirsiniz. Ama bunlara karşı çıkmanın yaratacağı sorunların da farkında olmanız gerekir" diyor. Yoksa "cunta, takvimini uygulamaktan vazgeçer" tehdidini getiriyor.

Oysa cunta kendisi istediği için değil, halk demokrasi istediği için "demokrasiye geçiyoruz" manevrasını yapıyor. Onun için, cuntanın oyunu, ancak eğer halk demokrasi istemini daha yüksek sesle, daha örgütlü, tüm güçlerini birleştirerek haykırırsa, isteminde ısrarlı olduğunu eylemleriyle kanıtlarsa, bozulabilir. Eğer işçi sınıfı, rejim sorunu çözülmeden hiçbir sorunun çözülmeyeceğini, rejim sorununu çözecek olanın en başta kendisi olduğunu kavrarsa, eğer cuntanın yasal politik yaşamdan silmeye çalıştığı ilerici güçler birleşirlerse, demokrasiye gerçek bir geçişin yolu açılabilir.

TKP bu uğurda savaşıyor. İllegal örgütlenmesini daha da güçlendirme, işçi ve emekçi yığınlarla her yoldan daha sıkı bağlanma görevlerini önüne koyuyor. Halkın, demokrasi güçlerinin dikkatini, gericiliğin gözlerden saklamak için her çabayı gösterdiği konuya, en can alıcı konuya, ABD yönetiminin ülkemiz üzerindeki planlarına çekmek, halkın savaşımını buraya yöneltmek için çalışıyor. Çıkış yolunu burada görüyor.

Herşeyden önce

●Mehmet YAKUT - Kahramanmaraş

Zor ve çetin günler yaşadık, yaşıyoruz. Düşman kudurmuşcasına saldırıyor.

Yoldaşlar, biz komünistler olaylardan ders çıkarıyoruz. Bu yazımızda konu üzerinde durmak, kimi yoldaşların deneyimini aktarmak istiyoruz: Poliste direnmek...

Bizim bölgemizde de, sayısı az da olsa, polis işkencesine dayanamayıp gevezelik yapanlar olmadı değil. Ama sayısız kahramanlık örnekleri veren yoldaşlarımızın sayısı az değildir. Bizler bu yoldaşları örnek almalıyız.

Poliste direnmek için herşeyden önce tarihsel iyimserliğimize güvenmek gerekir. Yani, bütün dünyada sosyalizmin bir gün mutlaka üstün geleceğini, işçi sınıfının, partisinin öncülüğünde bir gün mutlaka iktidar olacağını düşünmek gerekir. Bu, Türkiye' de de böyle olacaktır.

İkincisi, Partiye bağlılıktır. Partinin ideolojik ve politik birliğine bağlı kalan, parti kararlarını tereddütsüz yerine getiren yoldaşlar poliste direnmeyi başardılar.

Üçüncüsü, "herşeyi yaratan emektir" ilkesinin parti çalışmalarında da geçerli olduğunu deneyimlerle bir kere daha gördük. Parti için daha çok emek sarfedenler direngen çıktılar. Bakın bu konuda bir yoldaşımız neler söylüyor:

"Beni polise alır almaz dayağa başladılar. O zaman şöyle basit bir mantıkla düşündüm: Bir insan doğar, yaşar ve ölür. İşte ben de bir insan olarak burada ölebilirim. Hiçbir şey bilmediğimi söyleyeceğim. Düşündüğüm gibi yaptım. O zaman işkencenin dozunu iyice arttırdılar. Bir ara çözülecek gibi oldum. Ama, parti yaşamımda bir olayı hatırlayınca dimdik dirildim. Hatırladığım olay şuydu: Bir kış gününde yoldaşlardan biriyle görüşmemiz vardı. Görüşme açık bir yerdeydi. Görüşme yerine gittiğimde kar yağıyor, korkunç bir fırtına sürüyordu. Görüşeceğim yoldaş zamanında gelmedi. Eğer o gün görüşmeseydik ilişkilerimiz kesilecekti. Ben, "belki saatinde yanlışlık var" diyerek bir saat, o kar altında bekledim. Yoldaş geldiğinde ben soğuktan konuşamayacak durumdaydım. Bana dünyaları verseydiler orada bir saat durmazdım. Ama partim için durdum. Bu olay beni yıkılmaz kıldı. İnanıyorum ki sizin yaşamınızda da böylesi olaylar vardır".

Polis işkencesinde olan yoldaş bilmelidir ki, dışarda hayat devam ediyor. Onun tanıdığı, tanımadığı yoldaşlar parti çalışmalarını **yürütüyor**lar.

8 Mart ve görev

▶Başı 4. sayfada
lecekleri, katılabilecekleri biçimlerle harekete geçmelerine önayak olarak, kendi güçlerini ve gerçekleri tanımalarına yardım edebilelim.

Baskı ve zorbalık ortamında, aklına koyduğu işi yaratıcılıkla yürütmek, örgütçülük, iyi ajitatörlük kadınlarımızın yaşam savaşımında kazandıkları özelliklerdir. Bu yeteneklerini barış ve demokrasi savaşımında harekete geçirebildiğimiz her kadın, bu hareketin en geniş kadın yığınlarına ulaşmasını biraz daha kolaylaştıracaktır.

8 Mart Dünya Kadınlar gününde, önümüzde, yeni koşullarda yaratıcılıkla geniş kadın yığınları içinde çalışmayı güçlendirme görevi duruyor.

TKP'nin Sesi'ne kulak ver!

Hergün **saat 5'de** 25m, 11820kHz **Saat 7, 9, 11, 13, 17, 19'da** 31m, 9585kHz **Saat 21, 23, 01'de** 49m 6200kHz **Pazar günleri** bunlara ek olarak **Saat 15'de** 31m 9585kHz

Tek canlı öğreti

▶Başı 1. sayfada
talist baskı ve sömürünün ortadan kaldırıldığı, halkın esenliğinin ve barışın korunmasının politikaya temel ilke yapıldığı bir toplumsal düzen yarattılar. Marksizm-Leninizm, bu ülkelerde egemen ideoloji olmuştur. Bugün dünya sosyalist sistemi, dünya topraklarının % 26'sını kapsayan 15 ülkeden oluşuyor. Bu ülkeler dünya sanayi üretiminin % 40'ını yaratıyorlar. Marks'ın sözleriyle, "ekonomik sefaleti ve politik saçmalığıyla eski toplumun tersine, her ülkede aynı ilke, emek, egemen olacağı için, uluslararası ilkesi barış olacak yeni bir toplum oluşuyor".

Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ulusal bağımsızlıkları ve sosyal kurtuluşları için savaşım veren halklar, Marksizm-Leninizmde kendilerine pratik bir yol gösterici buluyorlar. Ulusal bağımsızlığını kazanmış ülkelerde ve kapitalist sanayi ülkelerinde bugün yaklaşık 5 milyon üyeye sahip 79 komünist partisi, yığınların barış ve ilerleme savaşımına yol gösteriyor. Marksist-leninistlerin uluslararası ordusu her geçen gün yeni yeni neferler kazanıyor.

Karl Marks'ın yapıtları her yıl sayısız dilde yüzlerce yeni baskı yapıyor. Yalnızca Manifesto, şimdiye kadar 100'ü aşkın dilde, 1 100 kez ve onmilyonlarca sayıda basıldı.

Partimizin kurucusu Mustafa Suphi, Manifesto'yu daha 1920'den önce Türkçe'ye çevirdi, bastırdı, dağıttı. TKP, 1920'den bu yana Manifesto'yu ve Marks'ın başka yapıtlarını birçok kez legal ve illegal bastı, bunları parti üyelerinin eğitiminin bir temeli yaptı, yapıyor. Birçok yurtsever, ilerici çevre Marks'ın yapıtlarının ülkemizde yaygınlaşmasına büyük katkılar yaptılar.

Tek Güvenilir Pusula

Marksizm-Leninizm bugün tüm dünyada, insanlığı, yüzyıllardır özlemini çektiği savaşsız ve sömürüsüz bir dünya hedefine ulaştırmak için savaşım veren komünist partilerinin düşünce ve eyleminin sınanmış devrimci teorik temelini oluşturuyor. Bilimsel sosyalizmin dünya çapındaki utkuları, Marks'ın Lenin tarafından geliştirilen ve günümüzde başta SBKP olmak üzere kardeş partilerce sürekli işlenip pekiştirilen idelerinin öteki ilerici akımlar üzerinde derin etkilerde bulunmasına temel oluyor. Marksizm-Leninizm, çağımızın temel sorunlarına genel geçer yanıtlar verebilen tek teoridir. Marks'ın yaşadığı dönemde olduğu gibi, bugün de tüm deneyimler, ilk kez Lenin'in söylediği şu sözleri doğruluyor: "Marks'ın öğretisi güçlüdür, çünkü doğrudur". O tek canlı teoridir. Sosyalizm, barış ve toplumsal ilerleme savaşımının tek güvenilir pusulasıdır.

Karl Marks, işçi sınıfından, "efendisi olmak isteyenler savaş çığlıkları atarken, kendi öz sorumluluğunun bilincinde ve barışı dayatabilme durumunda" olmasını istedi, "böyle bir dış politika için savaşım, işçi sınıfının özgürlüğü için genel savaşımın içindedir" dedi.

İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü bugün tüm anakaralarda halkların yaşamında sökülmez kökler salmıştır. Emperyalist çevrelerin ve işbirlikçilerinin Marksizm-Leninizme karşı yürüttükleri kin ve nefret dolu psikolojik terörden, komünistlerin ve yandaşlarının fizik olarak yok edilmesine kadar uzanan barbarca çabaları, bu gerçeği değiştirmiyor. Burjuvazi Marksizm-Leninizme karşı, şimdiye kadar sayısını kendisinin bile unuttuğu bir yığın sözde teori çıkardı. Neler denemedi? Marks'ın kimi yapıtlarını ötekilerle, Lenin'i Marks'la, SBKP'nin politikasını da her ikisiyle çelişir göstermek için nice "teorisyen" yetiştirdi.

İdeolojimiz, düşmanlarınca her zaman "eskimiş", "çağdışı", "yabancı" hatta "ölmüş" ilan edilse de, o, bugün çağımızın en etkin gücüdür.

Burjuvazinin ideolojisi, hele Türkiye'de, bugün tam bir bunalım içindedir. O artık her geçen gün daha çok toplumsal gelişmenin nesnel yasallıklarını reddeden, akıl ve mantık dışı bir yolda ilerliyor. Tarihin gidişini tersine çevirme tutkusuyla, yalnızca gericilik, bunalım, yozluk üretiyor. Nesnel yasallıkları reddeden, reformist, dinsel ve aşırı sol ideolojilerin toplumsal politik stratejileri de bu nedenle çökmeye mahkumdur.

TKP, Türkiye'de, burjuva ideolojisinin her türüne karşı savaşım içinde, Marksist-Leninist teoriyi ülkenin nesnel koşullarına uygulamak, geliştirmek, onu işçi ve emekçi yığınların içinde yaymak, sağ ve "sol" revizyonist sapmalardan korumak için her çabayı görev biliyor. Uluslararası komünist hareketin teorik ve pratik kazanımları bizim için büyük bir kaynak oluyor.

Keskin Silah

Engels, Komünist Partisinin Manifesto'sunun İngilizce bir baskısına yazdığı önsözde, 1888'de, İstanbul'da Manifesto'nun Ermenice bir çevirisinin basılmasına olanak bulunmadığından söz eder. Çöken, kokuşan Osmanlı feodalizminin despotizmi yapıtın basılmasına izin vermemiştir.

Şimdi yıl 1983. Aradan 95 yıl geçmiş. Ülkemiz daha da baskıcı bir despotizm altında. Çöken, kokuşan Türk burjuvazisinin cuntası, Amerikan yönetiminin komünizme karşı "Haçlı Seferi"ne en başta katılıyor! Marks'ın, Engels'in, Lenin'in yolunu izleyenlere karşı savaş açıyor. Zindanlar marksistlerle dolu. Evinde Marks'ın bir kitabı bile bulunan mahkum oluyor. Marks'ın yapıtlarını basan yurtsever, özverili yayıncılar işkencelerle öldürülüyor, mahkeme mahkeme, zindan zindan dolaştırılıyor.

Ne ki, aradan geçen 95 yıl boşuna geçmedi. Cuntacılar her gün "çökerttik" dedikleri TKP'ni, her gün, gene karşılarında buluyorlar. Partinin bildirileri elden ele dolaşıyor. Cuntanın mahkemelerinde boyun eğmez marksist-leninistler, dünya görüşlerini gür bir sesle savunuyorlar. Cuntacılar, her gün "yabancı" ilan ettikleri Marksist-leninist ideolojiyi, gene her yerde, her satır gerçeğin ardında karşılarında görüyorlar.

Gecekondularda, soluk ışıkların altında, işçiler Marks'ın yapıtlarını sökmeye çalışıyorlar. Biliyorlar, sınıf düşmanının mezarı ancak bu kazmayla kazılır. Yeni toplum ancak bu çeküle göre örülür.

"Yığınsal halk hareketinin tüm kolları, sendika, kooperatif, gençlik, kadın hareketi, kendi özgül amaçlarını barışın korunması amacıyla birleştirildikleri gün, tüm yurtsever demokratik örgüt ve partiler, yığın hareketi içinde, cuntanın 'seçim' kampanyasından, baskı altındaki basına kadar her yerde, bu amaçla çalıştıkları gün, ABD emperyalizminin kolunu bükmek zor olmayacaktır. Bu savaşım, ülkemizde demokrasinin, ulusal bağımsızlığın ve ekonomik bunalımdan çıkışın yolunu açacaktır" (Mustafa Suphi'nin 100. Doğum Yılı Nedeniyle Düzenlenen Toplantıda TKP MK Adına Yapılan Konuşma'dan).

Serüvenlere yuvarlanmamızı...

▶Başı 5. sayfada
naklıdır.

Reagan yönetimi cunta gericiliğini, cunta yönetimi ABD'nin harpçi politikasını besliyor. Ülkemizde cuntaya ve ABD emperyalizmine karşı olan tüm güçler, barış doğrultusundaki istekleri yığınlara benimsettirerek, Reagan yönetimini Sovyet önerileri karşısında Cenevre görüşmelerinde yapıcı bir tutum takınmaya zorlayan bir etmen olabilirler. Uluslararası alandaki gerginlikteki en küçük bir azalma bile, ülkemizde ulusal bağımsızlık ve demokrasi hareketinin olanaklarını son derece artıracaktır.

Demokrasi üstüne

Ali SAİM

Yurtdışında yayınlanan Demokrat Türkiye gazetesinin Ocak sayısında, "Cuntaya Karşı Alternatif bir Demokrasi Platformunun Önemi" başlıklı bir yazı yayınlandı. İmzasız olduğuna göre, bu yazı büyük olasılıkla Demokrat Türkiye gazetesinin görüşlerini yansıtıyor.

Bu yazıda, alışılagelmiş, gürültülü, klişeci üsluptan uzaklaşma, bugünkü ivedi sorunlara özenli bir yaklaşım eğilimi kendini belli ediyor. Yazar, belli ki, gerçekçi bir çıkış yolu araştırıyor.

O, "gerçek bir demokrasi" için sol güçlerin birliğini savunuyor. Burjuva basınınca "demokrasiye geçiş" diye adlandrılan, bugünkü açık askersel rejimden parlamenter görünümlü bir rejime geçiş sürecinde, "bazı boşluklar" olacağını, ilerici güçlerin sınıf savaşıyla bu "boşlukları kuşkusuz, zorlayacakları"nı belirtiyor. Yazar, haklı olarak, demokrasi mücadelesini, "bu boşlukların yaratacağı olanaklarla sınırlı tutmak" yanlıştır diyor. O, "seçim süreçleri"ni, demokrasi için bir kürsü olarak kullanma gerekliliğine dikkatleri çekiyor. Görülüyor ki, anayasa referandumu sırasında elde edilen deneyden gereken dersler çıkarılıyor. Kanımızca tüm bu görüşler olumlu çizgiler taşıyor.

Demokrat Türkiye yazarının üzerinde durduğu olanaklara, Atılım'ın Ocak sayısında değinilmişti. Söz konusu sayıda, "açık askersel diktatörlükten, biçimsel bir parlamenter baskı rejimine ... geçişin yaratacağı şu ya da bu çatlaktan" bugün baskı altında tutulan yığınların eylemi için elverişli koşulların doğabileceği belirtilmişti. Bu arada, böylesi bir gelişmenin "kendiliğinden ortaya çıkacağına bel bağlayan" liberal çevreler de eleştirilmişti. Bu yazıda, "cuntanın 'geçiş dönemini' yığınların savaşıyla demokrasiye gerçek bir geçiş dönemine çevirmek" zorunluluğu vurgulanıyor, bunun için örgütlenmenin yanı sıra, "nasıl bir demokrasi, ne için ve hangi yollarla" sorularına yanıt getirilmesi gerekir deniyordu.

Soyut Yaklaşımın Tehlikeleri

Demokrat Türkiye yazarı, sıradan bir demokrasi değil, "gerçek demokrasi"den söz etmektedir. O, "gerçek demokrasi"den ne anlıyor? Yazara göre, "demokrasi platformu", "işçi sınıfının ve tüm emekçilerin"DOĞRUDAN YÖNETİMİDİR". Ona göre, "kitlelerin toplumsal yaşamın tüm alanlarında karar alma ve uygulama süreçlerine DOĞRUDAN KATILIMI" demokrasinin "en özlü anlatımıdır." Görüldüğü gibi burada, somut bir hedef yerine, genel ilkelerle yetiniliyor (abç.).

"Gerçek demokrasi"nin böyle bir tanımına, komünistlerin elbette hiç bir itirazları olamaz. Ama sorun, "gerçek demokrasi"nin genel tanımı değil, bugün Türkiye'nin önünde duran demokrasi sorununa somut bir yanıt vermektir. Kanımızca, Demokrat Türkiye'nin tanımı bu gereksinime yanıt vermiyor. Çünkü, işçi sınıfı böyle bir demokrasi için Komünist Manifesto'nun yazıldığı günden beri çetin bir savaş yürütüyor. Kolayca anlaşılabilir ki, işçi sınıfının ve emekçilerin "doğrudan yönetimi",yığınların "karar alma ve uygulamaya doğrudan katılımı" günümüzde ancak reel sosyalizmde, sosyalist demokraside gerçekleşiyor. Eğer buradaki "doğrudan yönetim" sözcüklerini tümüyle dar anlamda yorumlayacak olursak, çalışan insanların kendi kendilerini doğrudan, devlet aracılığı olmadan yönetebilmesi, ancak komünizmin yüce bir ülküsü olarak insanlığın önünde durmaya devam ediyor. Bugün reel sosyalizm, bu ülküye adım adım yaklaşıyor.

Gerçi sosyaldemokratlar, kapitalizm çerçevesinde bir "katılma"dan söz ediyorlar. Ne ki, bu elbette işçi sınıfının ve emekçilerin erki olmuyor. Burada yine son söz dev tekellerin ve onların egemen olduğu burjuva devlet aygıtınındır. Sağcı revizyonizmin, sosyalist demokrasiye, komünist partisinin yönetimindeki emekçilerin devletine yönelik eleştirilerinde, "özyönetim" üstüne soyut "modeller" geliştirdikleri de biliniyor. Daha çok proletarya diktatörlüğünü yadsımanın bir aracı olan bu görüşler, emperyalizmin ve iç gericiliğin utkan bir sosyalist devrime yönelik baltalamalarına karşı, devrimin kendini savunma zorunluğunu göz ardı eden gerici görüşlerdir. Komünist partilerinin programlarında "demokratik işçi denetimi" ile eş anlamda kullanılan "yönetime katılma" istemi ile, sosyalist demokrasilerin "özyönetim" üstüne uygulamalarının, sosyalreformist ve revizyonist "katılma" ve "özyönetim" kavramlarıyla bir benzerliği olmadığı açıktır.

Görülüyor ki, gerici, askersel diktatörlükten, işçi sınıfının ve emekçilerin "doğrudan yönetimi"ne sıçramak, ya bugünkü diktatörlük karşıtı güçlerin cephesini daraltarak savaşımı yenilgiye götürür, ya da bu "katılım"ın sosyal reformcu anlamda yorumuna, işçi sınıfının bilincini bulandırmasına yol açar. Onu, sonul amaca, erkin ele geçirilmesi, eski devlet aygıtının dağıtılması ve yeni tipten bir devletin, proletarya erkinin kurulması amacından uzaklaştırır.

Sıradan bir demokrasi yerine "gerçek demokrasi" için savaşımdan söz eden yazar, bir bakıma şu haklı saptamadan yola çıkıyor: Türkiye'nin yeniden 12 Eylül öncesine dönüşle sınırlı bir demokrasiye geçmesi, halkın hiç bir sorununu çözmez. Gerçekten de, bu rejim kendi bağrından 12 Eylülcü gericiliği yarattığına göre, gerici zorbalık rejimlerine gerçekten köklü bir biçimde son vermek, geçmişe dönmekle başarılamaz.

Bununla birlikte, sol güçler, demokrasi sorununda açık bir görüşle ortaya çıkmalıdırlar ve yalnız ilkeler üstünde durmakla yetinmemeli, somut talepler ortaya atmalıdırlar. Bizim taleplerimiz, 1961 Anayasası'nın tüm demokratik kazanımlarını yeniden elde etmek ve onları "işçi sınıfının ve emekçilerin iradelerini özgürce kullanabilecekleri koşulları yaratma" temelinde genişletmek yönünde olabilir. Devlet içinde devlet durumunda olan MGK ve MİT gibi örgütlere karşı, parlamentonun tüm egemenliği ele alması istemi, eğer devlet aygıtını tüm gericilerden, faşistlerden ve emperyalizm ajanlarından ayıklama istemiyle birleştirilirse, politik yaşamda köklü değişimlere yolu açmaz mı? Örgütlenme, basın, gösteri ve grev haklarının eksiksiz tanınması istemleri, işçi ve emekçi sınıfların "doğrudan yönetimi" için minimum önkoşullar değil mi? Böylesi istemleri için ardıcıl bir savaşıma atılan sol güçler, diktatörlük karşıtı güçlere, aralarında kimi burjuva öğelerinin de olduğu çevrelere işbirliği önerisinde bulunmayacak mı? Bunları tartışmak yararlı olurdu. Biz elbette, bu istemlerin gerçekleşmesinin, henüz bütünsel, tek bir süreçten oluşan devrimin ilk aşamasının, yani "halk demokrasisinin" erki olmadığını çok iyi biliyoruz. Ne ki yığınları bu devrim amacına yaklaştırmanın, demokratik istemler uğrunda aralıksız bir savaşım vermeden olanaklı olduğuna da inanmıyoruz.

Büyük Bir Eksiklik

Bütün bunların yanısıra, Demokrat Türkiye yazarının yazısında, bizce çok daha büyük bir eksiklik kendini belli ediyor. Demokrasinin tanımlanmasındaki maksimalizme, politik savaşın alanının tanımlanmasında aşırı bir minimalizm eşlik ediyor. Yazar, cuntaya karşı genel demokratik savaşın içeriğini, yalnızca siyasal demokrasinin gerçekleşmesiyle sınırlıyor. O, hiç bir yerde "boşluklardan", "seçim süreçlerinden", bugünkü en ivedi görev için, ABD emperyalizminin dünya barışını tehdit eden saldırısını gemlemek, Türkiye'yi savaş serüvenlerinden korumak için, yığınları eyleme geçirmek amacıyla yararlanmaktan söz etmiyor. Demokrat Türkiye gazetesindeki bu büyük boşluk, dikkat çekicidir.

Oysa, bu gazetenin bugünkü kadrolarına öncellik edenlerin geleneklerinde, örneğin Dev-Genç hareketinin savaşımında, "Yanki emperyalizmine" karşı soylu bir öfke, savaşım azmi, temel ayırdedici özellikti. Biz, Demokrat Türkiye yazarlarının, geçmişin bu olumlu geleneklerini canlandıracaklarına olan umudumuzu dile getirmek istiyoruz. Çünkü bugün barış için, ABD emperyalizmine karşı savaşmadan, yalnızca siyasal demokrasi üstüne konuşmak, görünüşte ne denli devrimci terimler kullanılırsa kullanılsın, sıradan reformist bir çizgiden başka hiç bir sonuç doğurmayacaktır. Demokrat Türkiye ise, başından beri reformizme karşı çıkıyor ve devrimci bir çizgi izlediğini söylüyor. ■